զեցու կամ այն անձի շուրջը, որի անունով մատուցանում են զոհը։ Յետոյ օրհնած աղ են կերցնում զոհին և մորթում ու միսը եփած կամ հում բաժանում են հարեանների կամ ուխտաւորներին, նայած թէ ո՛ւր են մատուցանում զոհը - տա՞նը թէ ուխտատեղում։ Այս տեղից է ծագում զեղջուկ այն ոճը, որ ասում է. «քեզ մատաղ զլխովըդ պտիտ դամ», այսինքն՝ քեզ մատաղ լինիմ, շուրջդ պտոյտ դամ (զոհի ոչխարի նման)։

Արդ՝ *դ-ը-ղ բառի առաջին արմատը դ-ը կարծում եմ մեր սովորական դ-ը բառն է, բայց ոչ կայթելու իմաստով, այլ իրը շրջան։ Արդէն այստեղից է ծագում դ-ը բառի սովորական իմաստը և ղ-ը-ղ-ը բառը իսկապէս մի կրկնաբանութիւն է, իրը դ-ը-դ-ը, որ մնացած է ժողովուրդի բերանում դ-ա-ղ ձևով։ Պ-դ-ը ֆ-ն նշանակում է պարել։ Դեռ ման չեկող երեխային՝ ձեռքին նստցրած՝ թոցնում են վերվեր և ասում են «պա՛պար, պա՛պար. պա՛պար ապրի»։ *Պ-ը-ղ-ը ենթադրական բառի երկրորդ արմատը տեսանք, որ յ-ղ բառի -ղ արմատն է, որ նշանակում է զոհ։ Այսպիսով դ-ը-ղ պէտք է նշանակէր ա՛յն զոհը, որ անում էին, նախապէս պտոյտ տալով սրբութեան շուրջը, լինէր դա մի ծառ, մի քար, մի սեղան թէ մի ուրիշ սրբութիւն։ Ուրեմն *պարաչտել > *դ-ը-ղ-ը-ղ-ը-ղ